

lade være at bortforpagte Fiskeriet det enkelte Aar, naar det anses for hensigtsmæssigt, maa deraf jo følge, at vedkommende Minister ogsaa maa være berettiget til, naar det findes hensigtsmæssigt, at forandre den Kontrakt, som en Gang er afluttet med en Forpagter, og ligesom der ikke kan være Tvivl om, at en Minister maa kunne aftale med en Forpagter om, at Kontrakten skal høre tidligere op, for at der kan indtræde en midlertidig Standsning, saa maa han ogsaa være berettiget til at forandre Vilkaarene, at opgive Noget af Statskassens Ret, mod at Forpagteren indskrænker sit Fiskeri, naar det ikke er til Fordel for Statskassen, Mindretallet har henvist til det Lovforslag, som blev fremlagt af Finantsministeren i Finantsaaret 1885 om Fredning af Østersfiskeriet i Limfjorden, idet han har forment, at der i dette Lovforslags Fremlæggelse skulde ligge en Erkjendelse af — som han har udtrykt sig — at denne Sag ikke burde ordnes uden ad Lovgivningsveien. Dette er en aabenbar feilagtig Slutning. Man kan ikke af dette Lovforslags Fremkomst udlede, at Administrationen vil skrive sig Ret til Afslutning af Forpagtningskontrakter eller til at bestemme, om Fiskeriet skal bortforpagtes eller ikke. Ministeren har havt noget Andet for Die ved at fremkomme med dette Lovforslag end at faae en Billigelse af, at han undlod at bortforpagte — eller rettere sagt — at skrive Administrationen Ret til for en Tid at bortforpagte. Hovedsagen ved Lovforslagets Fremlæggelse har naturligvis været, at faae de fornødne Straffebestemmelser og andre Bestemmelser, som kunne have Betydning, naar den tilsligtede Fredning skulde blive tilstrækkelig aktuel. — Som jeg bemærkede, har Udvalgets Flertal ikke fundet Anledning til at fremdrage andre end disse to Punkter. Hvilke Punkter man skal fremdrage er iøvrigt en Skønssag. Det ærede Mindretal har ment at maatte fremdrage to Punkter til, som Flertallet har fundet for ubetydelige til at omtale. Flertallet maa selvfølgelig lige faavel som Mindretallet beklage, at de vestindiske Kolonier ikke ere i Stand til at frembringe Balance i deres Budget, hvad der har ført med sig, at Statskassens Tilgodehavende Aar for Aar er blevet større og større. Det er meget beklageligt, men jeg kan ikke indse, hvad der er Andet at gøre for Ministeren end, saalænge Kolonierne ikke kunne hjælpe sig selv, at støtte dem ved Laan; dette vil ventelig blive nødvendigt, indtil man naaer til ad Lovgivningens Veie at træffe de nødvendige Foranstaltninger, for at Koloniernes Udgifter ikke blive større, end at de kunde afholdes af de

Indtægter, der findes. — Hvad angaar det andet af Mindretallet omtalte Punkt, hvor Statsrevisionen har fremdraget den Del af Udenrigsministeriets Budget, som handler om Ministeriets Kontorudgifter, da kan Udvalgets Flertal ikke skjønne, at det er en Sag, som har nogen videre Betydning. Hvad der viser sig, er, at Udenrigsministeriet, den Gang det gjorde sin allerunderdanigste Indstilling til Hans Majestet Kongen angaaende det administrative Budget, har taget feil og omtalt de omhandlede Udgifter, som værende komne frem ved Vædringsforslag til Tillægsbevillingsforslag i Stedet for ved Vædringsforslag til Finantsloven. Det er forekommet Udvalget at være en temmelig underordnet og ligegyldig Ting, enten det kom paa den ene eller den anden Maade. Hvorledes det hænger sammen, kan være det Samme. Feiltagelsen synes iøvrigt nærmest at være kommen frem derved, at Udenrigsministeren har anmodet Finantsministeren om at stille Vædringsforslag til Tillægsbevillingslovsforslaget, medens Finantsministeren har fremsat Vædringsforslagene som Forslag til Finantsloven; dette har saa givet Anledning til Feiltagelsen. Men enten denne nu er kommen paa den ene eller paa den anden Maade, synes det at maatte være ligegyldigt, saa meget mere som, selv om Beløbet ikke var blevet optaget paa Budgettet og dette altsaa var blevet overstredet, Forholdet blot vilde have været som ved andre Overskridelser af et Budget, der have været vel begrundede og derfor ikke give Anledning til nogen Bemærkning. — Jeg skal her indskrænke mig til disse Betragtninger og vende tilbage til min Indstilling fra Udvalgets Flertal, idet jeg som sagt reserverer mig yderligere Udtalelser med Hensyn til de forskjellige Spørgsmaal.

Th. Nielsen. Jeg vilde ønske, at jeg kunde være enig med den ærede Ordfører i at indstille hele Regnskabet til Godkendelse; men Mindretallets Stilling er dog af let forklarlige Grunde saaledes, at det Statsregnskab, som her foreligger til Godkendelse, maa antages at høre til dem, der næppe nogeninde ville faae hele Rigsdagens Godkendelse. Det vil vandre hen til flere Brødre, det har, som heller ikke ere blevne godkendte. Ikke destomindre skal jeg erkjende, at der er en meget betydelig Forskel paa det Statsregnskab, vi her behandle, og paa de foregaaende, som heller ikke ere blevne godkendte. Der er i denne Henseende mere end en Gradsforskel imellem dem; der er i Virkeligheden en Artsforskel. Om de